

Dit document vormt slechts een documentatiehulpmiddel en verschijnt buiten de verantwoordelijkheid van de instellingen

► **B** **RICHTLIJN 94/19/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD**
 van 30 mei 1994
 inzake de depositogarantiestelsels
 (PB L 135 van 31.5.1994, blz. 1)

Gewijzigd bij:

		Publicatieblad		
		nr.	blz.	datum
► <u>M1</u>	Richtlijn 2005/1/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2005	L 79	9	24.3.2005

RICHTLIJN 94/19/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

van 30 mei 1994

inzake de depositogarantiestelsels

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 57, lid 2, eerste en derde zin,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽²⁾,

Volgens de procedure van artikel 189 B van het Verdrag ⁽³⁾,

Overwegende dat, overeenkomstig de doelstellingen van het Verdrag, een harmonische ontwikkeling van de werkzaamheden van kredietinstellingen in de gehele Gemeenschap dient te worden bevorderd door alle beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten weg te nemen, en tegelijk de stabiliteit van het bankwezen en de bescherming van de spaarders te versterken;

Overwegende dat bij het afschaffen van beperkingen op de werkzaamheden van kredietinstellingen aandacht dient te worden geschonken aan de situatie die zich kan voordoen in geval van het niet-beschikbaar worden van de deposito's bij een kredietinstelling die bijkantoren in andere Lid-Staten heeft; dat het noodzakelijk is dat een geharmoniseerd minimumniveau voor de bescherming van deposito's wordt gewaarborgd, ongeacht waar deze deposito's zich in de Gemeenschap bevinden; dat deze depositobescherming voor de voltooiing van de eenge-maakte bankmarkt van even wezenlijk belang is als de prudentiële voorschriften;

Overwegende dat bij de sluiting van een insolvente kredietinstelling de deposanten bij bijkantoren in een andere Lid-Staat dan die van het hoofdkantoor van de kredietinstelling door hetzelfde garantiestelsel worden beschermd als de overige deposanten van de kredietinstelling;

Overwegende dat voor de kredietinstellingen de kosten van deelneming aan een garantiestelsel in generlei verhouding staan tot de kosten die het gevolg zouden zijn van het massaal opnemen van bankdeposito's, niet alleen bij een in moeilijkheden verkerende instelling maar ook bij gezonde instellingen, als gevolg van een verlies van het vertrouwen in de soliditeit van het bankwezen bij de deposanten;

Overwegende dat de wijze waarop de Lid-Staten gevolg hebben gegeven aan Aanbeveling 87/63/EEG van de Commissie van 22 december 1986 betreffende de invoering van depositogarantiestelsels in de Gemeenschap ⁽⁴⁾, niet volledig het gewenste resultaat heeft opgeleverd; dat deze situatie voor de goede werking van de geïntegreerde markt schadelijk kan blijken;

Overwegende dat Tweede Richtlijn 89/646/EEG van de Raad van 15 december 1989 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen, alsmede tot wijziging van Richtlijn 77/780/EEG ⁽⁵⁾, die voorziet in een stelsel met één vergunning voor kredietinstellingen en in toezicht door de autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst, sedert 1 januari 1993 van toepassing is;

⁽¹⁾ PB nr. C 163 van 30. 6. 1992, blz. 6, en PB nr. C 178 van 30. 6. 1993, blz. 14.

⁽²⁾ PB nr. C 332 van 16. 12. 1992, blz. 13.

⁽³⁾ PB nr. C 115 van 26. 4. 1993, blz. 96, en besluit van het Europees Parlement van 9 maart 1994 (PB nr. C 91 van 28. 3. 1994).

⁽⁴⁾ PB nr. L 33 van 4. 2. 1987, blz. 16.

⁽⁵⁾ PB nr. L 386 van 30. 12. 1989, blz. 1. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 92/30/EEG (PB nr. L 110 van 28. 4. 1992, blz. 52).

▼B

Overwegende dat bijkantoren niet langer een vergunning behoeven in een Lid-Staat van ontvangst, omdat de ene vergunning in de gehele Gemeenschap geldt, en op de solvabiliteit van die bijkantoren toezicht wordt gehouden door de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst; dat deze situatie rechtvaardigt dat alle bijkantoren in de Gemeenschap van een zelfde kredietinstelling door één enkel garantiestelsel worden gedekt; dat dit stelsel slechts het stelsel kan zijn dat voor deze categorie instellingen bestaat in de Lid-Staat van het hoofdkantoor, gezien met name het verband tussen het toezicht op de solvabiliteit van een bijkantoor en de deelneming ervan aan een depositogarantiestelsel;

Overwegende dat de harmonisatie beperkt moet blijven tot de voornaamste elementen van de depositogarantiestelsels en moet waarborgen dat op zeer korte termijn een op basis van een geharmoniseerd minimumniveau berekende uitkering uit hoofde van de garantie plaatsvindt;

Overwegende dat de depositogarantiestelsels moeten worden ingeschakeld zodra deposito's niet-beschikbaar worden;

Overwegende dat het dienstig is om in eigen naam en voor eigen rekening door kredietinstellingen verrichte deposito's van de dekking uit te sluiten; dat zulks niets afdoet aan de rechten van het garantiestelsel om de nodige maatregelen te treffen teneinde een in moeilijkheden verkerende kredietinstelling te redden;

Overwegende dat de harmonisatie van de depositogarantiestelsels in de Gemeenschap op zich niets afdoet aan het bestaan van stelsels die zijn gericht op de bescherming van de kredietinstellingen, met name door hun solvabiliteit en liquiditeit te waarborgen teneinde te voorkomen dat de deposito's die bij deze instellingen, met inbegrip van hun in andere Lid-Staten gevestigde bijkantoren, zijn ondergebracht, niet-beschikbaar worden; dat deze alternatieve stelsels, die een ander beschermingsoogmerk hebben, onder bepaalde voorwaarden door de bevoegde autoriteiten geacht kunnen worden aan de doelstellingen van deze richtlijn te beantwoorden; dat het de taak van die bevoegde autoriteiten is om na te gaan of aan deze voorwaarden wordt voldaan;

Overwegende dat in verscheidene Lid-Staten stelsels voor depositobescherming bestaan die onder de verantwoordelijkheid van organisaties van het bedrijfsleven vallen; dat in andere Lid-Staten stelsels bestaan die krachtens een wet zijn ingesteld en gereguleerd en dat bepaalde stelsels, hoewel bij overeenkomst ingesteld, toch ten dele door de wet worden beheerst; dat deze verscheidenheid qua status slechts een probleem vormt ten aanzien van de verplichte deelneming aan en de uitsluiting van een stelsel; dat derhalve bepalingen moeten worden vastgesteld waarbij de bevoegdheden van de stelsels ter zake worden beperkt;

Overwegende dat de handhaving in de Gemeenschap van stelsels die een boven het geharmoniseerde minimum uitgaande dekking van de deposito's bieden, op een zelfde grondgebied tot verschillen in schade-loosstelling en tot ongelijke mededingingsvoorwaarden tussen nationale instellingen en bijkantoren van instellingen uit andere Lid-Staten kan leiden; dat, om deze bezwaren te ondervangen, deelneming van bijkantoren aan het stelsel van de Lid-Staat van ontvangst dient te worden toegestaan teneinde deze bijkantoren in staat te stellen de deposanten ervan dezelfde garanties te bieden als die welke geboden worden door het stelsel van de Lid-Staat waar zij zijn gevestigd; dat het dienstig is dat de Commissie na een aantal jaren verslag uitbrengt over de mate waarin bijkantoren van deze mogelijkheid gebruik hebben gemaakt, en over eventuele moeilijkheden die zij of de garantiestelsels bij de implementatie van deze voorschriften hebben ondervonden; dat niet is uitgesloten dat het stelsel van de Lid-Staat van herkomst zelf een dergelijke aanvullende dekking biedt onder de voorwaarden die het stelsel heeft vastgesteld;

Overwegende dat marktverstoringen kunnen worden teweeggebracht wanneer bijkantoren van kredietinstellingen hogere dekkingsniveaus verstrekken dan kredietinstellingen waaraan in de Lid-Staat van ontvangst vergunning is verleend; dat het bedrag en de reikwijdte van

▼B

de door het garantiestelsel geboden dekking geen mededingingsinstrument mogen worden; dat bijgevolg; althans in een eerste fase, moet worden bepaald dat het bedrag en de reikwijdte van de dekking die door stelsels van een Lid-Staat van herkomst worden geboden aan deposanten van bijkantoren in een andere Lid-Staat, het maximumbedrag en de reikwijdte die door het overeenkomstige stelsel van de Lid-Staat van ontvangst worden geboden, niet mogen overtreffen; dat na verloop van een aantal jaren een onderzoek naar eventuele marktverstoringen dient plaats te vinden in het licht van de opgedane ervaring en van de ontwikkelingen in de banksector;

Overwegende dat alle kredietinstellingen op grond van deze richtlijn in beginsel aan een depositogarantiestelsel moeten deelnemen; dat de Lid-Staten krachtens de richtlijnen inzake de toelating van kredietinstellingen met hoofdkantoor in derde landen, inzonderheid Eerste Richtlijn 77/780/EEG van de Raad van 12 december 1977 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen⁽¹⁾, kunnen bepalen of en op welke voorwaarden bijkantoren van dergelijke kredietinstellingen toelating krijgen om op hun grondgebied werkzaamheden uit te oefenen; dat zulke bijkantoren niet in aanmerking komen voor het vrij verrichten van diensten uit hoofde van artikel 59, tweede alinea, van het Verdrag, noch voor de vrijheid van vestiging in een andere Lid-Staat dan die waar zij gevestigd zijn; dat een Lid-Staat die zulke bijkantoren toelaat, derhalve dient te besluiten hoe de beginselen van onderhavige richtlijn op deze bijkantoren zullen worden toegepast op een wijze die strookt met artikel 9, lid 1, van Richtlijn 77/780/EEG en met de noodzaak de deposanten te beschermen en de integriteit van het financieel stelsel in stand te houden; dat het van essentieel belang is dat deposanten bij zulke bijkantoren volledig op de hoogte zijn van de garantieregelingen die te hunnen aanzien gelden;

Overwegende dat, enerzijds, het bij deze richtlijn vastgestelde minimumgarantieniveau geen te groot aandeel van de deposito's onbeschermd mag laten, zowel ter wille van de bescherming van de consument als van de stabiliteit van het financieel stelsel; dat het, anderzijds, niet dienstig is in de gehele Gemeenschap een beschermingsniveau op te leggen dat in sommige gevallen een ongezond beheer bij kredietinstellingen in de hand zou kunnen werken; dat rekening dient te worden gehouden met de kosten van financiering van de stelsels; dat het redelijk lijkt het geharmoniseerde minimale garantieniveau op 20 000 ecu vast te stellen; dat beperkte overgangsregelingen nodig kunnen blijken om de stelsels in staat te stellen aan dit voorschrift uitvoering te geven;

Overwegende dat in sommige Lid-Staten de deposanten een hogere dekking van hun deposito's wordt geboden dan het in deze richtlijn vastgestelde geharmoniseerde minimumniveau van de garantie; dat het niet wenselijk lijkt te verlangen dat deze stelsels, die in sommige gevallen onlangs zijn ingevoerd bij toepassing van Aanbeveling 87/63/EEG, op dit punt worden gewijzigd;

Overwegende dat een Lid-Staat, wanneer hij van oordeel is dat bepaalde categorieën in een limitatieve lijst vermelde deposito's of deposanten geen bijzondere bescherming behoeven, deze moet kunnen uitsluiten van de garantie die wordt geboden door de depositogarantiestelsels;

Overwegende dat niet-beschikbare deposito's in sommige Lid-Staten niet volledig worden terugbetaald teneinde deposanten ertoe aan te zetten te letten op de kwaliteit van de kredietinstellingen; dat deze aanpak, wat betreft deposito's die beneden het geharmoniseerde minimumniveau liggen, dient te worden beperkt;

⁽¹⁾ PB nr. L 322 van 17. 12. 1977, blz. 30. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/646/EEG (PB nr. L 386 van 30. 12. 1989, blz. 1).

▼B

Overwegende dat het beginsel van een geharmoniseerde minimumlimiet per deposant en niet per deposito is aangehouden; dat in dit perspectief rekening moet worden gehouden met de deposito's van deposanten die hetzij niet als rekeninghouder worden vermeld hetzij niet de enige rekeninghouder zijn; dat de limiet derhalve op iedere identificeerbare deposant van toepassing moet zijn; dat zulks evenwel niet dient te gelden voor instellingen voor collectieve belegging, waarvoor bijzondere regels inzake bescherming gelden die voor de genoemde deposito's niet bestaan;

Overwegende dat de voorlichting van de deposant een wezenlijk onderdeel van diens bescherming vormt en dat te dien aanzien derhalve eveneens een minimum aan dwingende bepalingen dient te gelden; dat de ongereguleerde aanwending voor reclamedoelinden van vermeldingen van het bedrag en de reikwijdte van het depositogarantiestelsel evenwel de stabiliteit van het bankwezen of het vertrouwen van de deposanten zou kunnen ondermijnen; dat de Lid-Staten derhalve voorschriften moeten vaststellen die dergelijke vermeldingen aan banden leggen;

Overwegende dat in bijzondere gevallen, in bepaalde Lid-Staten, waar geen depositogarantiestelsel bestaat voor bepaalde categorieën kredietinstellingen die slechts een zeer gering deel deposito's aantrekken, de invoering van een dergelijk stelsel soms meer tijd in beslag kan nemen dan de voor de omzetting van de richtlijn vastgestelde periode; dat in die gevallen een tijdelijke afwijking van de verplichting tot deelneming aan een depositogarantiestelsel gerechtvaardigd kan zijn; dat, mochten deze kredietinstellingen hun werkzaamheden evenwel in het buitenland gaan uitoefenen, de Lid-Staten gerechtigd zouden zijn te verlangen dat deze kredietinstellingen deelnemen aan een op hun grondgebied opgericht depositogarantiestelsel;

Overwegende dat het niet volstrekt nodig is om in het kader van deze richtlijn de methoden ter financiering van de garantiestelsels voor deposito's of voor kredietinstellingen zelf te harmoniseren, aangezien de kosten voor de financiering van deze stelsels in beginsel door de kredietinstellingen zelf moeten worden gedragen, enerzijds, en de financieringscapaciteit van deze stelsels in verhouding moet staan tot de op hen rustende verplichtingen, anderzijds; dat een en ander evenwel de stabiliteit van het bankwezen in de betrokken Lid-Staat niet in gevaar mag brengen;

Overwegende dat deze richtlijn niet kan leiden tot aansprakelijkheid van de Lid-Staten of van hun bevoegde autoriteiten jegens de deposanten, voor zover zij zorg hebben gedragen voor de instelling of de officiële erkenning van een of meer garantiestelsels voor deposito's of voor kredietinstellingen zelf, die de schadeloosstelling of de bescherming van de deposanten onder de in deze richtlijn vastgestelde voorwaarden garanderen;

Overwegende dat de bescherming van deposito's een wezenlijk onderdeel van de voltooiing van de interne markt vormt, alsmede een onmisbare aanvulling van het stelsel van toezicht op kredietinstellingen, wegens de solidariteit die daarmee tussen alle kredietinstellingen op een zelfde financiële markt wordt geschapen ingeval een van die instellingen niet aan haar verplichtingen kan voldoen,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. *deposito*: een creditsaldo dat wordt gevormd door op een rekening staande gelden of dat tijdelijk uit normale banktransacties voortvloeit, en dat de kredietinstelling onder de toepasselijke wettelijke en contractuele voorwaarden dient terug te betalen, alsmede schulden belichaamd in door deze kredietinstelling uitgegeven schuldbewijzen.

▼B

Aandelen van „building societies” in het Verenigd Koninkrijk en in Ierland worden als deposito's behandeld, tenzij het gaat om aandelen met een vermogenskarakter, als bedoeld in artikel 2.

Obligaties die voldoen aan de voorwaarden van artikel 22, lid 4, van Richtlijn 85/611/EEG van de Raad van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's) ⁽¹⁾, worden niet als deposito's beschouwd.

Met het oog op de berekening van een creditsaldo passen de Lid-Staten de regels en voorschriften betreffende verrekening en tegenvorderingen toe overeenkomstig de wettelijke en contractuele voorwaarden die op het deposito van toepassing zijn;

2. *gemeenschappelijke rekening*: een rekening die op naam van twee of meer personen is geopend of ten aanzien waarvan twee of meer personen rechten hebben, en waarover met de handtekening van een of meer van die personen kan worden beschikt;
3. *niet-beschikbaar deposito*: een deposito dat verschuldigd en betaalbaar is maar door een kredietinstelling niet onder de toepasselijke wettelijke en contractuele voorwaarden betaald is, waarbij
 - i) of wel de daartoe aangewezen bevoegde autoriteiten hebben vastgesteld dat, naar hun oordeel, de kredietinstelling, om redenen die rechtstreeks verband houden met haar financiële positie, momenteel niet in staat lijkt te zijn de deposito's terug te betalen en daartoe ook op afzienbare termijn niet in staat lijkt te zullen zijn.

De bevoegde autoriteiten doen deze vaststelling zo spoedig mogelijk en uiterlijk 21 dagen nadat zij voor het eerst hebben geconstateerd dat een kredietinstelling heeft nagelaten een verschuldigd en betaalbaar deposito terug te betalen,

 - ii) of wel een rechterlijke instantie, om redenen die rechtstreeks verband houden met de financiële positie van de kredietinstelling, een uitspraak heeft gedaan die leidt tot schorsing van de mogelijkheid voor deposanten om vorderingen in te stellen jegens deze kredietinstelling, indien deze uitspraak vóór de hierboven bedoelde vaststelling is gedaan;
4. *kredietinstelling*: een onderneming waarvan de werkzaamheden bestaan in het van het publiek in ontvangst nemen van deposito's of van andere terugbetaalbare gelden en het verlenen van kredieten voor eigen rekening;
5. *bijkantoor*: een bedrijfszetel welke een deel zonder rechtspersoonlijkheid vormt van een kredietinstelling en welke rechtstreeks geheel of gedeeltelijk de handelingen verricht die eigen zijn aan de werkzaamheden van een kredietinstelling; verscheidene bedrijfszetels in een zelfde Lid-Staat van een kredietinstelling met hoofdkantoor in een andere Lid-Staat worden beschouwd als één enkel bijkantoor.

Artikel 2

Van terugbetaling door een garantiestelsel zijn uitgesloten:

- onverminderd artikel 8, lid 3, in eigen naam en voor eigen rekening door andere kredietinstellingen verrichte deposito's;
- alle instrumenten die zouden vallen onder de definitie van „eigen vermogen” in artikel 2 van Richtlijn 89/299/EEG van de Raad van 17 april 1989 betreffende het eigen vermogen van kredietinstellingen ⁽²⁾;

⁽¹⁾ PB nr. L 375 van 31. 12. 1985, blz. 3. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 88/220/EEG (PB nr. L 100 van 19. 4. 1988, blz. 31).

⁽²⁾ PB nr. L 124 van 5. 5. 1989, blz. 16. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 92/16/EEG (PB nr. L 75 van 21. 3. 1992, blz. 48).

▼B

- deposito's uit hoofde van transacties in verband waarmee een strafrechtelijke veroordeling is uitgesproken wegens het witwassen van geld als omschreven in artikel 1 van Richtlijn 91/308/EEG van de Raad van 10 juni 1991 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld ⁽¹⁾.

Artikel 3

1. Iedere Lid-Staat ziet erop toe dat op zijn grondgebied een of meer depositogarantiestelsels worden ingevoerd en officieel worden erkend. Uitgezonderd in de omstandigheden bedoeld in de tweede alinea en in lid 4, mogen kredietinstellingen waaraan op grond van artikel 3 van Richtlijn 77/780/EEG in die Lid-Staat vergunning is verleend, alleen deposito's aanvaarden indien zij aan een van die stelsels deelnemen.

De Lid-Staten mogen een kredietinstelling evenwel vrijstellen van deelneming aan een depositogarantiestelsel indien deze kredietinstelling deelneemt aan een stelsel dat de kredietinstelling zelf beschermt, en met name haar liquiditeit en solvabiliteit waarborgt, waardoor aan de deposanten een beschermingsniveau wordt geboden dat ten minste gelijkwaardig is aan het door een depositogarantiestelsel geboden niveau, en dat volgens de bevoegde autoriteiten aan de volgende voorwaarden voldoet:

- het stelsel bestaat en is op het tijdstip van aanneming van deze richtlijn officieel erkend;
- het stelsel heeft tot doel te voorkomen dat de deposito's bij de aan dit stelsel deelnemende kredietinstellingen niet-beschikbaar worden, en heeft de nodige middelen daartoe ter beschikking;
- het stelsel behelst geen door de Lid-Staat zelf of een van zijn lokale of regionale autoriteiten verleende garantie aan de kredietinstellingen;
- het stelsel zorgt ervoor dat de deposanten op de wijze en onder de voorwaarden van artikel 9 worden voorgelicht.

De Lid-Staten die van deze mogelijkheid gebruik maken, stellen de Commissie daarvan in kennis; zij doen met name mededeling van de kenmerken van deze beschermingsstelsels en van de daaronder vallende kredietinstellingen, alsmede van na de toezending van de inlichtingen opgetreden wijzigingen. De Commissie geeft de mededelingen door aan het ►**M1** Europees Comité voor het bankwezen ◄.

2. Indien een kredietinstelling niet voldoet aan de verplichtingen die uit hoofde van haar deelneming aan een depositogarantiestelsel op haar rusten, worden de bevoegde autoriteiten die de vergunning hebben verleend, daarvan in kennis gesteld en nemen deze, in samenwerking met het garantiestelsel, alle passende maatregelen, met inbegrip van sancties, om ervoor te zorgen dat de kredietinstelling haar verplichtingen nakomt.

3. Indien de kredietinstelling in weerwil van deze maatregelen aan haar verplichtingen blijft verzaken, kan het garantiestelsel, voor zover uitsluiting van deelneming bij de nationale wetgeving is toegestaan, met de uitdrukkelijke toestemming van de bevoegde autoriteiten, met een opzeggingstermijn van ten minste twaalf maanden kennis geven van zijn voornemen de kredietinstelling van deelneming aan het stelsel uit te sluiten. Deposito's die vóór het verstrijken van deze opzeggings-termijn zijn verricht, vallen nog volledig onder de dekking van het stelsel. Indien de kredietinstelling na het verstrijken van de opzeggings-termijn niet aan haar verplichtingen heeft voldaan, mag het depositogarantiestelsel, na opnieuw de uitdrukkelijke instemming van de bevoegde autoriteiten te hebben verkregen, tot uitsluiting overgaan.

4. Indien de nationale wetgeving zulks toestaat en de bevoegde autoriteiten die de vergunning hebben verleend, daarvoor uitdrukkelijk toestemming hebben gegeven, mag een van een depositogarantiestelsel

⁽¹⁾ PB nr. L 166 van 28. 6. 1991, blz. 77.

▼B

uitgesloten kredietinstelling deposito's blijven aanvaarden, mits zij vóór haar uitsluiting alternatieve garantieregelingen heeft getroffen die de deposanten een bescherming waarborgen die qua niveau en reikwijdte ten minste gelijkwaardig is aan de door het officieel erkende depositogarantiestelsel geboden bescherming.

5. Indien een kredietinstelling waarvan de uitsluiting overeenkomstig lid 3 wordt overwogen, er niet in slaagt alternatieve regelingen te treffen die aan de voorwaarden van lid 4 voldoen, gaan de bevoegde autoriteiten die de vergunning hebben verleend, onverwijld tot intrekking van deze vergunning over.

Artikel 4

1. De overeenkomstig artikel 3, lid 1, in een Lid-Staat ingevoerde en officieel erkende depositogarantiestelsels dekken de deposanten bij door kredietinstellingen in andere Lid-Staten opgerichte bijkantoren.

Noch het bedrag, noch de reikwijdte, met inbegrip van het percentage, van de verleende dekking mag tot en met 31 december 1999 het maximumbedrag en de reikwijdte overtreffen van de dekking die door het overeenkomstige garantiestelsel op het grondgebied van de Lid-Staat van ontvangst wordt geboden.

Vóór die datum stelt de Commissie een verslag op over de ervaring die met de toepassing van de tweede alinea is opgedaan, en beraadt zij zich op de noodzaak van verlenging van deze regeling. In voorkomend geval dient de Commissie bij het Europees Parlement en de Raad een voorstel voor een richtlijn houdende verlenging in.

2. Indien het bedrag en/of de reikwijdte, met inbegrip van het percentage, van de door het (de) depositogarantiestelsel(s) van de Lid-Staat van ontvangst geboden dekking het bedrag en/of de reikwijdte overtreffen van de dekking die wordt verleend in de Lid-Staat waar aan de kredietinstelling vergunning is verleend, draagt de Lid-Staat van ontvangst er zorg voor dat er op zijn grondgebied een officieel erkend depositogarantiestelsel is waaraan door een bijkantoor vrijwillig kan worden deelgenomen, ter aanvulling van de garantie die de deposanten ervan reeds genieten op grond van de deelneming aan het stelsel van de Lid-Staat van herkomst.

Het stelsel waaraan het bijkantoor moet deelnemen, dekt de categorie van instellingen waartoe het behoort of die daarmee het meest overeenstemt in de Lid-Staat van ontvangst.

3. De Lid-Statens dragen er zorg voor dat objectieve en algemeen toegepaste voorwaarden worden vastgesteld voor de deelneming door bijkantoren aan een stelsel in een Lid-Staat van ontvangst overeenkomstig lid 2. Voorwaarde voor deelneming is dat voldaan wordt aan de relevante verplichtingen, met inbegrip van met name de betaling van bijdragen en andere lasten. Bij de tenuitvoerlegging van dit lid volgen de Lid-Statens de in bijlage II opgenomen richtsnoeren.

4. Indien een uit hoofde van lid 2 vrijwillig deelnemend bijkantoor niet voldoet aan zijn verplichtingen als deelnemer aan het depositogarantiestelsel, worden de bevoegde autoriteiten die de vergunning hebben verleend, daarvan in kennis gesteld en nemen deze, in samenwerking met het garantiestelsel, alle passende maatregelen om ervoor te zorgen dat de bovenbedoelde verplichtingen worden nagekomen.

Indien het bijkantoor in weerwil van de getroffen maatregelen aan deze verplichtingen blijft verzaken, mag het depositogarantiestelsel, na een passende opzeggingstermijn van ten minste twaalf maanden, met de toestemming van de bevoegde autoriteiten die de vergunning hebben verleend, het bijkantoor van deelneming uitsluiten. Deposito's die vóór het tijdstip van uitsluiting zijn verricht, vallen tot de datum waarop zij verschuldigd worden, onder de dekking van het depositogarantiestelsel waaraan vrijwillig wordt deelgenomen. De deposanten worden in kennis gesteld van de intrekking van de aanvullende dekking.

5. De Commissie brengt uiterlijk op 31 december 1999 verslag uit over de werking van de leden 2, 3 en 4 en stelt in voorkomend geval wijzigingen daarin voor.

▼B

Artikel 5

Deposito's die worden gehouden op het tijdstip van de intrekking van de vergunning van een kredietinstelling waaraan op grond van artikel 3 van Richtlijn 77/780/EEG vergunning is verleend, blijven onder de dekking van het depositogarantiestelsel vallen.

Artikel 6

1. De Lid-Staten vergewissen zich ervan dat bijkantoren die zijn opgericht door kredietinstellingen met hoofdkantoor buiten de Gemeenschap, over een dekking beschikken die gelijkwaardig is aan de in deze richtlijn voorgeschreven dekking.

Indien dat niet het geval is, mogen de Lid-Staten, onverminderd artikel 9, lid 1, van Richtlijn 77/780/EEG, bepalen dat bijkantoren die zijn opgericht door kredietinstellingen met hoofdkantoor buiten de Gemeenschap, aan een op hun grondgebied functionerend depositogarantiestelsel moeten deelnemen.

2. Aan feitelijke en potentiële deposanten bij bijkantoren van kredietinstellingen met hoofdkantoor buiten de Gemeenschap worden door de kredietinstelling alle nuttige inlichtingen verstrekt betreffende de garantieregelingen die voor hun deposito's gelden.

3. De in lid 2 bedoelde inlichtingen worden op de bij de nationale wetgeving voorgeschreven wijze beschikbaar gesteld in de officiële taal of talen van de Lid-Staat waar het bijkantoor is gevestigd, en worden helder en bevattelijk geformuleerd.

Artikel 7

1. De depositogarantiestelsels voorzien erin dat het totaal van de deposito's van een zelfde deposant wordt gedekt tot een bedrag van 20 000 ecu wanneer de deposito's niet-beschikbaar zijn.

Tot en met 31 december 1999 mogen de Lid-Staten waar op het tijdstip van aanneming van deze richtlijn de deposito's niet tot een bedrag van 20 000 ecu worden gedekt, het in hun garantiestelsels geldende maximumbedrag handhaven, zonder dat dit bedrag evenwel lager mag zijn dan 15 000 ecu.

2. De Lid-Staten mogen voorschrijven dat voor bepaalde deposanten of bepaalde deposito's geen garantie, dan wel een lager garantiebedrag geldt. De lijst van uitsluitingen is in bijlage I opgenomen.

3. Dit artikel belet niet dat bepalingen worden gehandhaafd of vastgesteld die een hogere of een ruimere dekking van deposito's behelzen. Meer bepaald mogen depositogarantiestelsels voor bepaalde categorieën deposito's volledige dekking bieden op grond van sociale overwegingen.

4. Een Lid-Staat mag de in lid 1 genoemde of de in lid 3 bedoelde garantie beperken tot een bepaald percentage van de deposito's. Het gegarandeerde percentage moet evenwel ten minste 90 % bedragen van het totale deposito tot dat het uit hoofde van de garantie te betalen bedrag het in lid 1 genoemde bedrag bereikt.

5. Het in lid 1 vermelde bedrag wordt regelmatig en ten minste om de vijf jaar door de Commissie getoetst. In voorkomend geval dient zij bij het Europees Parlement en de Raad een voorstel in voor een richtlijn tot aanpassing van het in lid 1 genoemde bedrag, rekening houdende met name met de ontwikkeling van de sector banken en met de economische en monetaire situatie in de Gemeenschap. De eerste toetsing geschiedt niet eerder dan vijf jaar na de datum genoemd in lid 1, tweede alinea.

6. De Lid-Staten dragen er zorg voor dat deposanten hun recht op schadeloosstelling middels een vordering tegen het depositogarantiestelsel kunnen doen gelden.

▼B

Artikel 8

1. De limieten bedoeld in artikel 7, leden 1, 3 en 4, gelden voor de totale deposito's bij een zelfde kredietinstelling, ongeacht het aantal deposito's, de valuta en de plaats waar zij zich in de Gemeenschap bevinden.

2. Het aandeel van elke deposant in een gemeenschappelijke rekening wordt in aanmerking genomen bij de berekening van de limieten van artikel 7, leden 1, 3 en 4.

Bij ontstentenis van bijzondere bepalingen wordt de rekening gelijkelijk over de deposanten verdeeld.

De Lid-Staten mogen bepalen dat deposito's op een rekening waarop twee of meer personen als leden van een niet over rechtspersoonlijkheid beschikkende „partnership”, vereniging of andere soortgelijke groepering aanspraak kunnen maken, voor de berekening van de limieten bedoeld in artikel 7, leden 1, 3 en 4, mogen worden samengevoegd en als een door één deposant verricht deposito behandeld.

3. Wanneer de deposant niet de rechthebbende is van de bedragen op de rekening, wordt de rechthebbende door de garantie gedekt, mits de identiteit van die persoon is of kan worden vastgesteld vóór de datum waarop de bevoegde autoriteiten tot de in artikel 1, punt 3, onder i), bedoelde vaststelling overgaan, of de rechterlijke instantie de uitspraak als bedoeld in artikel 1, punt 3, onder ii), doet. Is er meer dan één rechthebbende, dan wordt het aandeel van elk van hen uit hoofde van de regeling krachtens welke de middelen worden beheerd, in aanmerking genomen bij de berekening van de limieten van artikel 7, leden 1, 3 en 4.

Deze bepaling geldt niet voor instellingen voor collectieve belegging.

Artikel 9

1. De Lid-Staten dragen er zorg voor dat de kredietinstellingen aan feitelijke en potentiële deposanten de nodige gegevens ter beschikking stellen om te kunnen nagaan aan welk depositogarantiestelsel in de Gemeenschap de kredietinstelling en haar bijkantoren deelnemen, of welke alternatieve regeling krachtens artikel 3, lid 1, tweede alinea, of lid 4, is getroffen. De deposanten worden ingelicht over de bepalingen van het depositogarantiestelsel, of de van toepassing zijnde alternatieve regelingen, met begrip van het bedrag van de dekking en de reikwijdte van het garantiestelsel. Deze inlichtingen worden in een bevattelijke vorm ter beschikking gesteld.

Desgevraagd moeten tevens inlichtingen worden verstrekt over de voorwaarden voor terugbetaling en de met het oog daarop te vervullen formaliteiten.

2. De in lid 1 bedoelde gegevens worden op de bij de nationale wetgeving voorgeschreven wijze ter beschikking gesteld in de officiële taal of talen van de Lid-Staat waar het bijkantoor is gevestigd.

3. De Lid-Staten stellen voorschriften vast ter beperking van de aanwending voor reclamedoeleinden van de in lid 1 bedoelde gegevens, om te voorkomen dat die aanwending de stabiliteit van het bankwezen of het vertrouwen van de deposanten ondermijnt. De Lid-Staten kunnen met name dergelijke reclame beperken tot het louter vermelden van het stelsel waaraan een kredietinstelling deelneemt.

Artikel 10

1. Het depositogarantiestelsel moet in staat zijn terdege getoetste aanspraken van deposanten op uitkeringen in verband met niet-beschikbare deposito's te honoreren binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de datum waarop de bevoegde autoriteiten tot de in artikel 1, punt 3, onder i), bedoelde vaststelling overgaan of de rechterlijke instantie de uitspraak als bedoeld in artikel 2, punt 3, onder ii), doet.

▼B

2. In zeer uitzonderlijke omstandigheden kan het depositogarantiestelsel de bevoegde autoriteiten verzoeken deze termijn voor speciale gevallen te verlengen. Deze verlenging geldt voor maximaal drie maanden. De bevoegde autoriteiten kunnen op verzoek van het garantiestelsel ten hoogste twee verdere verlengingen voor telkens maximaal drie maanden toestaan.
3. Het depositogarantiestelsel mag zich niet op de in lid 1 en lid 2 bedoelde termijn beroepen om het recht op de garantie te ontzeggen aan een deposant die zijn aanspraak op uitkering uit hoofde van de garantie niet tijdig heeft kunnen doen gelden.
4. De documenten betreffende de voorwaarden en formaliteiten die moeten worden vervuld om in aanmerking te komen voor een uitkering uit hoofde van de garantie als bedoeld in lid 1, worden op de in de nationale wetgeving voorgeschreven wijze gedetailleerd opgesteld in de officiële taal of talen van de Lid-Staat waar het gegarandeerde deposito zich bevindt.
5. Wanneer aan een deposant of aan eender welke persoon die gerechtigd is tot of belang heeft bij op een rekening gehouden bedragen, een misdrijf ten laste is gelegd dat voortvloeit uit of verband houdt met het witwassen van geld als gedefinieerd in artikel 1 van Richtlijn 91/308/EEG, mag een depositogarantiestelsel, niettegenstaande de in lid 1 en lid 2 bedoelde termijn, uitkeringen opschorten in afwachting van de beslissing van de rechter.

Artikel 11

Onverminderd eventuele andere rechten waarover zij krachtens de nationale wetgeving beschikken, hebben depositogarantiestelsels die uitkeringen uit hoofde van de garantie doen, het recht om in liquidatieprocedures gesubrogeerd te worden in de rechten van de deposanten, voor een bedrag gelijk aan het bedrag van hun uitkering.

Artikel 12

In afwijking van artikel 3 zijn de in bijlage III vermelde kredietinstellingen waaraan in Spanje of in Griekenland vergunning is verleend, tot 31 december 1999 vrijgesteld van de verplichting aan een depositogarantiestelsel deel te nemen.

Deze kredietinstellingen stellen hun feitelijke en potentiële deposanten uitdrukkelijk in kennis van het feit dat zij niet deelnemen aan een depositogarantiestelsel.

Indien deze kredietinstellingen gedurende deze periode in een andere Lid-Staat een bijkantoor zouden vestigen of gevestigd hebben, kan deze Lid-Staat eisen dat dit bijkantoor, onder de in artikel 4, leden 2, 3 en 4, bepaalde voorwaarden, deelneemt aan een op zijn grondgebied opgericht depositogarantiestelsel.

Artikel 13

De Commissie doet in de lijst van kredietinstellingen waaraan vergunning is verleend, welke lijst zij overeenkomstig artikel 3, lid 7, van Richtlijn 77/780/EEG dient op te stellen, opgaaf van de status van elke kredietinstelling ten aanzien van deze richtlijn.

Artikel 14

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 juli 1995 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

▼B

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de belangrijke bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 15

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 16

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

BIJLAGE I

Lijst van de in artikel 7, lid 2, bedoelde uitsluitingen

1. Deposito's van financiële instellingen in de zin van artikel 1, lid 6, van Richtlijn 89/646/EEG.
2. Deposito's van verzekeringsondernemingen.
3. Deposito's van de Staat en van centrale overheden.
4. Deposito's van provinciale, regionale, plaatselijke of gemeentelijke overheden.
5. Deposito's van instellingen voor collectieve belegging.
6. Deposito's van pensioenfondsen.
7. Deposito's van bestuurders, beheerders, hoofdelijk aansprakelijke vennoten van de kredietinstelling, van personen die voor ten minste 5 % in het kapitaal van de kredietinstelling deelnemen, van met de wettelijke controle van de jaarrekening van de kredietinstelling belaste personen en van deposanten met soortgelijke status bij andere ondernemingen in dezelfde groep.
8. Deposito's van naaste verwanten van de in punt 7 bedoelde deposanten en deposito's van derden die voor rekening van deze deposanten optreden.
9. Deposito's van andere ondernemingen in dezelfde groep.
10. Niet op naam luidende deposito's.
11. Deposito's waarvoor de deposant individueel van de kredietinstelling rentetarieven en financiële voordelen heeft verkregen die hebben bijgedragen tot de verslechtering van de financiële situatie van deze instelling.
12. Door de kredietinstelling uitgegeven schuldbewijzen en schulden die voortvloeien uit eigen accepten en promessen.
13. Deposito's in andere valuta dan in
 - die van de Lid-Staten;
 - ecu.
14. Deposito's van ondernemingen van een zodanige omvang dat zij geen verkorte balans overeenkomstig artikel 11 van Vierde Richtlijn 78/660/EEG van de Raad van 25 juli 1978 op de grondslag van artikel 54, lid 3, sub g), van het Verdrag betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen ⁽¹⁾ mogen opstellen.

⁽¹⁾ PB nr. L 222 van 14. 8. 1978, blz. 11. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 90/605/EEG (PB nr. L 317 van 16. 11. 1990, blz. 60).

*BIJLAGE II***Richtsnoeren**

Wanneer een bijkantoor met het oog op aanvullende dekking verzoekt om deelneming aan een depositogarantiestelsel van de Lid-Staat van ontvangst, worden door het depositogarantiestelsel van de Lid-Staat van ontvangst bilateraal met het depositogarantiestelsel van de Lid-Staat van herkomst passende regels en procedures vastgesteld voor uitkeringen aan deposanten bij dat bijkantoor. Bij de uitwerking van deze procedures en het vaststellen van de voorwaarden voor deelneming van een dergelijk bijkantoor (als bedoeld in artikel 4, lid 2) worden de volgende beginselen in acht genomen:

- a) het stelsel van de Lid-Staat van ontvangst blijft volledig gerechtigd om zijn eigen objectieve en algemeen toegepaste regels aan deelnemende kredietinstellingen op te leggen; het mag verlangen dat ter zake dienende informatie wordt verstrekt en heeft het recht dergelijke informatie bij de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst na te trekken;
- b) het stelsel van de Lid-Staat van ontvangst honoreert aanspraken op aanvullende uitkering na een verklaring van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst dat deposito's niet-beschikbaar zijn. Het stelsel van de Lid-Staat van ontvangst blijft volledig gerechtigd om de aanspraak van een deposant aan zijn eigen normen en procedures te toetsen alvorens een aanvullende uitkering te doen;
- c) het stelsel van de Lid-Staat van ontvangst en van de Lid-Staat van herkomst werken volledig samen om ervoor te zorgen dat deposanten prompt en tot het juiste bedrag uitkeringen ontvangen. Meer bepaald komen zij overeen hoe het bestaan van een tegenvordering die kan leiden tot verrekening uit hoofde van een van beide stelsels, van invloed is op het door elk van beide stelsels aan de deposant uit te keren bedrag;
- d) de stelsels van de Lid-Staat van ontvangst zijn gerechtigd om bijkantoren voor aanvullende dekking kosten aan te rekenen, uitgaande van een passende grondslag waarbij rekening wordt gehouden met de door het stelsel van de Lid-Staat van herkomst geboden garantie. Om het aanrekenen van kosten te vergemakkelijken, is het stelsel van de Lid-Staat van ontvangst gerechtigd ervan uit te gaan dat zijn aansprakelijkheid hoe dan ook beperkt is tot het extra bedrag aan garantie dat dit stelsel biedt ten opzichte van de door het stelsel van de Lid-Staat van herkomst geboden garantie, ongeacht of de Lid-Staat van herkomst daadwerkelijk overgaat tot enigerlei uitkering met betrekking tot de in Lid-Staat van ontvangst gehouden deposito's.

BIJLAGE III

Lijst van de in artikel 12 bedoelde kredietinstellingen

a) De gespecialiseerde categorieën Spaanse kredietinstellingen waarvan de juridische status momenteel hervormd wordt, en die over een vergunning beschikken als:

- Entidades de Financiación o Factoring
- Sociedades de Arrendamiento Financiero
- Sociedades de Crédito Hipotecario.

b) De volgende openbare Spaanse kredietinstellingen:

- Banco de Crédito Agrícola, SA
- Banco Hipotecario de España, SA
- Banco de Crédito Local, SA.

c) De volgende Griekse coöperatieve kredietinstellingen:

- Coöperatieve kredietinstelling van Lamia
- Coöperatieve kredietinstelling van Ioannina
- Coöperatieve kredietinstelling van Xylocastron

alsmede die instellingen uit de onderstaande lijst van soortgelijke coöperatieve kredietinstellingen welke over een vergunning beschikken of waarvoor de vergunningsprocedure loopt op het tijdstip van aanneming van deze richtlijn:

- Coöperatieve kredietinstelling van Chania
- Coöperatieve kredietinstelling van Iraklion
- Coöperatieve kredietinstelling van Magnissia
- Coöperatieve kredietinstelling van Larissa
- Coöperatieve kredietinstelling van Patras
- Coöperatieve kredietinstelling van Thessaloniki.